ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 11. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI



Мал. В. Литвиненка

— Погляньте, дівчата, яке в нас широке поле діяльності!

Мал. К. Агніта





1-ий матрос. — Мене дивує, Джіммі, чому наше командування не реагує на справедливі вимоги китайської громадськості?

2-ий матрос. — Для нього — це китайська грамота!

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про чехарду

В енциклопедичному словнику сказано так: «Чехарда — рухлива гра гімнастичного характеру, головним чином, для юнаків і підлітків. Основний елемент гри — стрибки з упором учасників гри один через одного по черзі. Ця швидка змінюваність положень становить характерну рису гри».

Подібні пояснення сьогодні не можна вже визнати за повні, вичерпні тому, що, наприклад, в Ямській машинно-тракторній станції, Сталінської області, в чехарду ввели багато нових елементів, причому тут займаються нею не юнаки і підлітки, а зовсім дорослі люди — старші механіки і директори. Перш, ніж зробити стрибок, кожний з них встигав викинути якенебудь нове колінце, і догрались до того, що станція, кінець кінцем, опинилась в дуже скрутному становищі.

Гру почав колишній зав. відділом соціального забезпечення Ямського райвиконкому Фролов, якого в грудні 1944 року призначили директором цієї МТС. Невідомо, чи був благодійним цей діяч на своїй попередній посаді, але тут він показав себе рубахою-хлопцем: щедротам його не було кінця. Довідався Фролов, що доломітному комбінату потрібен мотор з трактора «ХТЗ».

— Будь ласка, прийдіть і візьміть,— просить він.— Хіба мені жалко?— І віддає комбінату мотор, а в придачу вулканізаційний апарат і цистерну. Потім він дарує райміськпрому електричний мотор, роздає наліво й направо колгоспні цистерни.

Прибувають ходаки із Слов'янської райспоживспілки.

— Благодійнику наш,— просять директора,— чи не продав би ти нам трактора «Універсал-2»?

Фролов продав «сталевого коня» і лише після того стрибнув. Вслід за директором стрибнув старший механік Середа, який за весь час своєї роботи в МТС найбільше ламав собі голову над питанням, чому це його — рахівника сільської кооперативної крамнички — раптом призначили механіком, та не простим, а старшим. Цієї хитрої механіки він ніяк не міг зрозуміти.

Появився в МТС новоявлений директор — Резников. При ньому гра продовжувалась і збагачувалась новими варіантами: був проданий блок мотора трактора «СТЗ-НАТИ», пропала автомашина, а ще дві розбив по п'яному ділу старший механік Прокопенко. Бідназі в грі не повезло—він стрибнув невдало: в тюрму. Його місце в МТС негайно посів механік Баранцев. Через три місяці він стрибнув на щабель нижче — на посаду дільничного механіка.

В гру включився новий партнер—старший механік Рожков. Але не пройшло й місяця, як він напився до положення риз, побив тракториста і втік.

У жовтні минулого року на посаду старшого механіка прибула нова людина — Павлович. Через 15 днів його зоря закотилась. Згубив його той же зелений змій.

Тоді розганяється вже знайомий нам Баранцев. Від нього, як і колись, на півверсти тхне сивухою. Розгін, поштовх, стрибок і... старший механік Баранцев, як і його попередники, зникає в невідомому напрямку.

Поки старші механіки грали в чехарду, а директор МТС Резников будував собі досить пристойний котеджик, в МТС творилось хтозна-що. Тракторні бригади працювали погано. Запасні частини розкрадались. Вартість ремонту одного трактора досягала 15 тисяч карбованців, тобто в 6—7 разів перевищувала планову вартість ремонту.

Вийшов з гри і Резников, вийшов благополучно. Глянув на МТС новий директор, бачить — не станція, а розбите корито. Почали збирати інвентар до посівної, і тут виявились ще деякі наслідки чехарди: в МТС невистачає десятків плугів, сівалок, культиваторів. Куди вони поділись — невідомо. Приступили до ремонту комбайнів — і знову та ж картина: того немає, іншого невистачає. А жнива на порозі.

При всякій грі присутні гравці і ті, що спостерігають, або, інакше кажучи, роззяви. В Ямській МТС роль роззяв виконували секретар місцевої парторганізації Степанченко, головний інженер обласного управління сільського господарства Марченко, інженер Ярошинський і інші уповноважені, які часто бували в МТС. Організував чехарду заступник завідувача обласного управління сільського господарства по кадрах Влас Федорович Білявець. Тільки цю гру він називає чомусь не чехардою, а «підбором кадрів».

І. ОЛЕКСІЄВ

Л. КОСМАТОВ

Заслужений діяч мистецтв РРФСР

На батьківщині гондольєрів



(З ДОРОЖНИХ НОТАТОК)

У старому водевілі молодий чоловік у гонитві за лаврами барона Мюнхгаузена розказував одній дамі про свою кругосвітну подорож.

— Так ви були й у Венеції? — спитала вона.

— А як же! Проскакав уночі на коні.

— Як проскакав? Адже ж Венеція лежить на морі?

— Цілком вірно. Але це сталося взимку коли море скуто кригою.

Я пригадав цей епізод у Падуї напередодні мого від'їзду до Венеції. Мене познайомили з якимось датчанином, який пишався з того, що він об'їздив усю Європу.

— У наші часи хорошого бедекера не знайдете. Я — живий довідник по всіх європейських містах. Ви бували в Римі? — спитав він і, не давши мені відповісти, продовжував: — Пам'ятаєте, хто сказав про це місто: «Я застав його кам'яним, а залишу мармуровим»? Не пам'ятаєте?.. А в Неаполі бували? Хто сказав: «Бачити Неаполь і померти»? А про Венецію нічого немає й ніхто нічого не говорив. Ні імператори, ні філософи, ні президенти. Один лише Шекспір написав комедію «Венеціанський купець», але про місто він нічого не сказав. А там же ж стільки романтики! До речі, ви їдете туди своєю машиною? Я мушу вас засмутити — в місті немає пристойного гаражу.

Я подякував своєму співрозмовникові за цінні відомості. Коли б на площі св. Марка Венеції опинився автомобіль, то, без сумніву, це була б найвизначніша подія в місті від дня його заснування. Венеціанці нічого не знають про паккарди і каділлаки, зіси й емки. Для них це таємничі імена. Венеціанець твердо знає, що до його міста автомобіль ніколи не приїде і ніколи не буде порушено спокій голубів — завсідників площі св. Марка.

До Венеції я поїхав машиною з Падуї. Поминувши дамбу, що з'єднує шосе з містом, шофер зупинився біля шестиповерхового гаражу. За кілька хвилин машина опинилася на четвертому поверсі і мені лишалося з жалем лише глянути на неї й попрощатися. Шлях до готелю пролягав мостами та острівцями, майданами й вузенькими завулочками. Дві цифри підтвердять мої слова: у Венеції 118 острівців і 390 мостів! Відомості датчанина мені в пригоді не стали.

Тепер читач зрозуміє, чому в Венеції немає статистичних даних про вуличні катастрофи — в місті немає ні авто, ні велосипедів, ні коней. Єдиний транспорт — це тисячі гондол, що сновигають каналами.

Перед сном я відчинив вікно. Зоряна ніч. Здавалося, що залунає мелодійна італійська пісенька, яку я пам'ятаю іще з шкільної лави. У цій пісенці дівчина просить гондольєра перевезти її потай до дому коханого. Я заснув, так і не дочекавшись, щоб дівчина її проспівала. А вранці мене збудив несамовитий галас. я виглянув у вікно і побачив бронзових гондольєрів. Вони репетували так, що їм могли позаздрити дореволюційні конотопські візники. Кожен один перед одним гудив на всі заставки чужу гондолу.

Наступної ночі я відмовився від романтики, щільно зачинив вікно й завісив його штороє.

У Венеції я готувався до кінозйомки змагань гондольєрів. Італійці весело проводять це щорічне свято. Зранку на Великому каналі збираються тисячі людей з усіх кінців країни. Уподобавши балкон одного з будинків, я пішов з перекладачем до власника квартири прохати дозволу встановити на балконі апарат. Нас прийняла маленька сива бабуся у вицвілому мереживному платті і з вицвілими очима. Перекладач передав їй моє прохання. Бабуся, посміхнувшись, показала блискучу майстерність венеціанських зубопротезистів і запросила нас до вітальні.

— Я безкінечно горда, сеньйор, з вашого відвідання, — сказала вона. — В моїй квартирі я вперше приймаю російського гостя.

У Венеції я зазняв чимало чудових споруд, у тому числі Палац дожів і будинок старовинної тюрми. Вони з'єднані мостом Зітхань. Під час знімання я звернув увагу на одного молодого італійця, про якого не можна сказати, що він їсть щодня. Італієць помітив мій погляд і важко зітхнув.

— Що з вами? — спитав я в нього.

— Іронія долі, сеньйоре,— відповів італієць. — Ви знімаєте міст Зітхань. Багато років тому засуджені всемогутніми дожами проходили цим мостом у тюрму. Востаннє кидали вони погляд на Венецію, назавжди прощаючись з нею, й зітхали. Виходу з тюрми не було. Один лише авантюрист Джованні Казанова зумів утекти з цієї страшної темниці. А тепер чорносорочечники, яких давно чекає зашморг, тікають з тюрем коли хочуть і куди хочуть. А ми, учасники партизанських загонів, зітхаємо кожного дня, сподіваючись, що нам дадуть роботу.

— Хіба ви не одержуєте допомоги?

— Допомогу одержує лише одна людина.

— Це національний герой Італії?

— Ні, вдова Муссоліні.

Багато часу проводив я на площі св. Марка. Це ніби дореволюційна Дерибасівська вулиця в Одесі. Всіх, хто вам потрібен, — ви обов'язково зустрінете. І навіть тих, хто вам непотрібен. Тепер площа особливо запруджена, я б сказав, перевантажена. Сотні безробітних і голодних людей. Вони бродять повз собор св. Марка, Палац дожів, тюрму, палаци прокурації, монетний двір, по мосту Зітхань.

Один з моїх приятелів зазняв цих безробітних. Під час знімання до кінооператора підійшло кілька молодчиків й, енергійно розмахуючи руками, почали кричати. Оператор жестом переадресував їх до перекладача.

— Ми вимагаємо, щоб цей сеньйор засвітив плівку. Це не безробітні, а ледацюги.

— Сеньйор теж так думає, — заспокоїв горланів перекладач.

— Я представник міського самоврядування й забороняю знімати, — не вгамовувався один з молодчиків.

— Але в сеньйора є дозвіл. Прошу!

І доки перекладач порозумівся з непроханими гостями, оператор з охотою зазняв їх самих, щоб показати в картині ветеранів італійських дивізій, яким вільно живеться під голубим венеціанським небом.

Коли інцидент було, як кажуть, вичерпано й самозванці з місцевого самоврядування пішли, перекладач сказав:

— Одного з них я впізнав. Вечорами він шпацирує біля мосту Ріальто у формі англійського офіцера.

Зранку я займав на майдані столик, ковтав грудочки несмачного морозива, кидав крихти хліба голубам і заводив приятелювання з чудовими хлоп'ятами, які тиняються допізна з клітками серед причепурених венеціанок. У клітках якісь пташенята, що тягнуть квиточки «на щастя». Один хлопчисько, з палаючими очима й шапкою смоляного волосся, малював вугіллям і крейдою на панелі. Коли повз нього проходили англійські офіцери, він швидко накреслював контури військового корабля, димок і співав по-англійськи:

Далека путь до Тіперері,
Додому далеко по морях.
Далекий до милої Мері
Й рідної Англії шлях...

Офіцери нахмурювались, а хлопчисько співав і сміявся їм услід.

Йдучи одного разу до мого столика, я здалеку побачив знайомого малювальника з піднятою кліткою в руках. Пташеня витягло квиточок і кинуло його в тремтячі руки якоїсь прадавньої бабусі. Вона похапцем прочитала записку й під сміх хлопчиська зникла в натовпі.

Чого ти сміявся? — спитав я в нього.

— Ви ж нікому не розкажете? В мене, звичайно, бувають різні записки, а вчора я полінувався й написав двадцять однакових. Візьміть собі одну на пам'ять.

В готелі перекладач прочитав мені зміст записки:

Не жди одвітного кохання, —
Твій юний друг зрадливий і підступний.



— Я представник міського самоврядування й забороняю знімати, — не вгамовувався один з молодчиків.

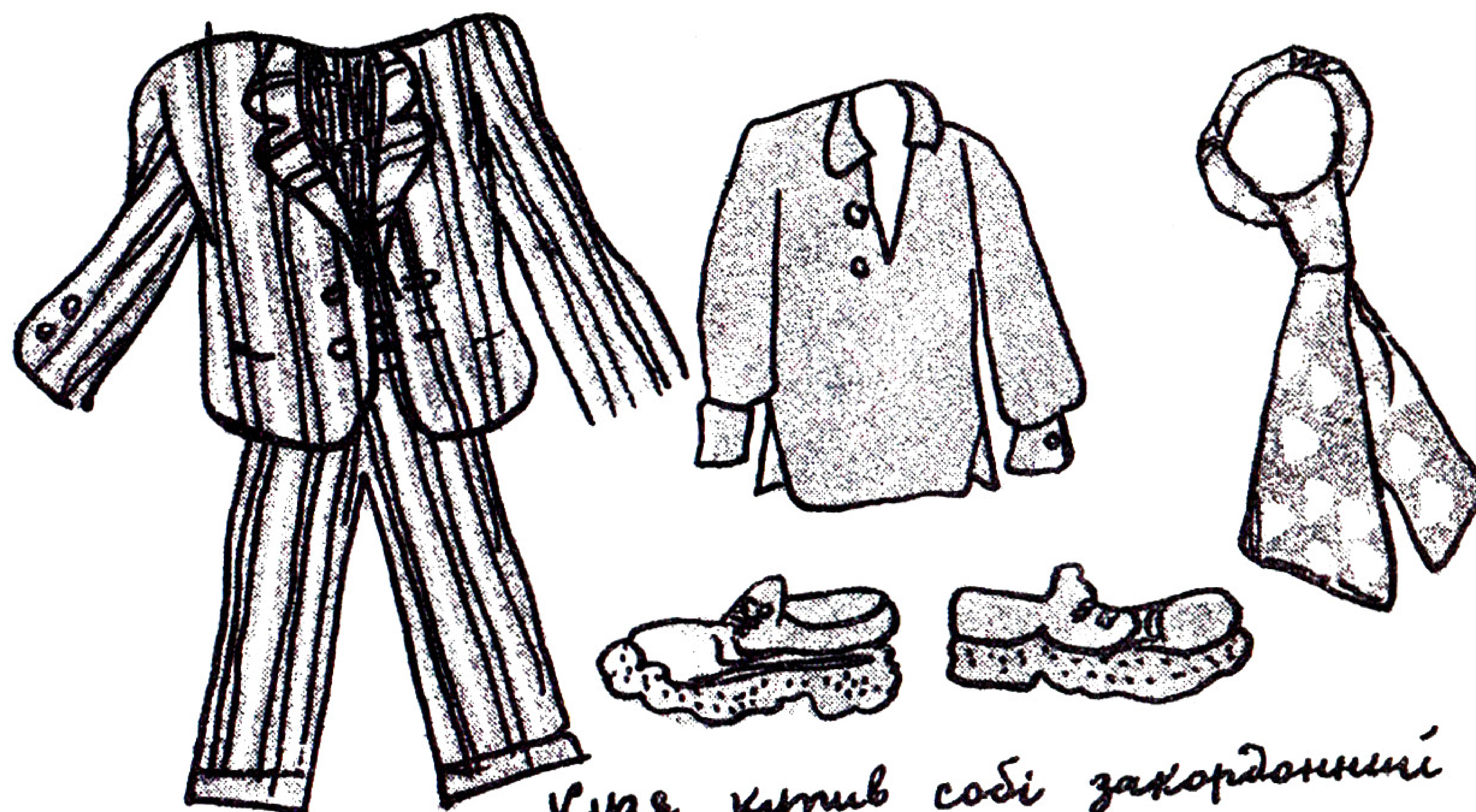
ШИК І ПШИК

(З АЛЬБОМУ ПЕТІ КОРЖИКА)

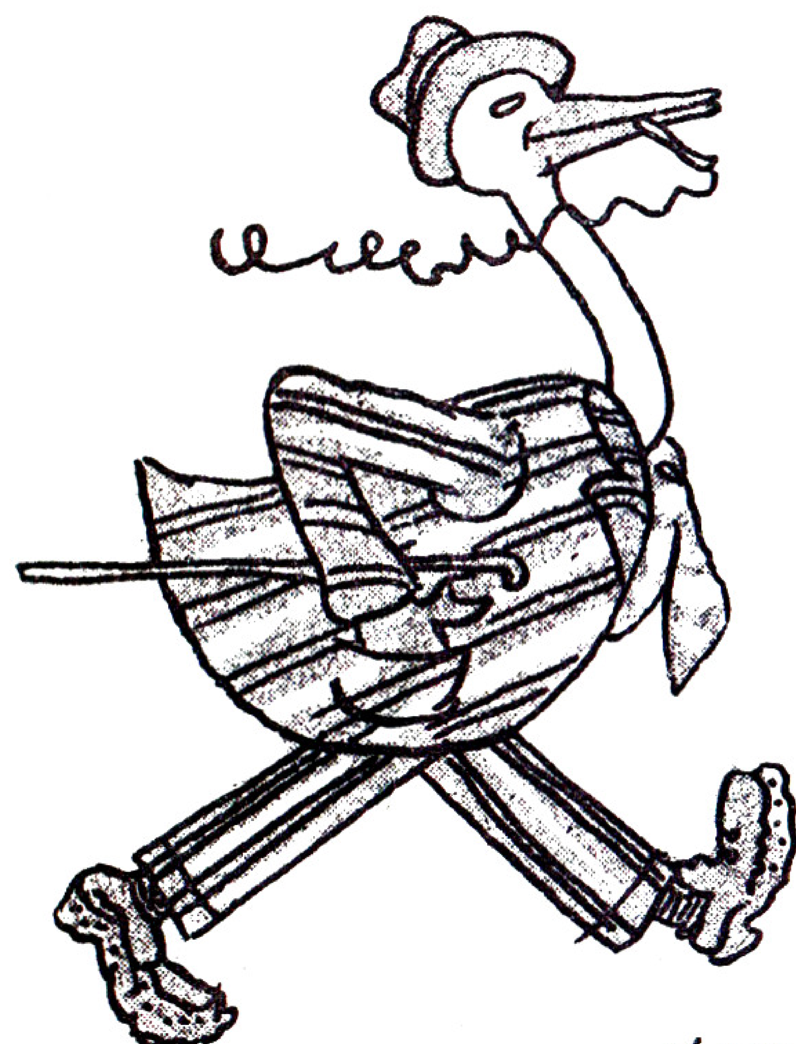
Мал. В. Гливенка



Мій старший брат Кузя упадає перед закордонними речами



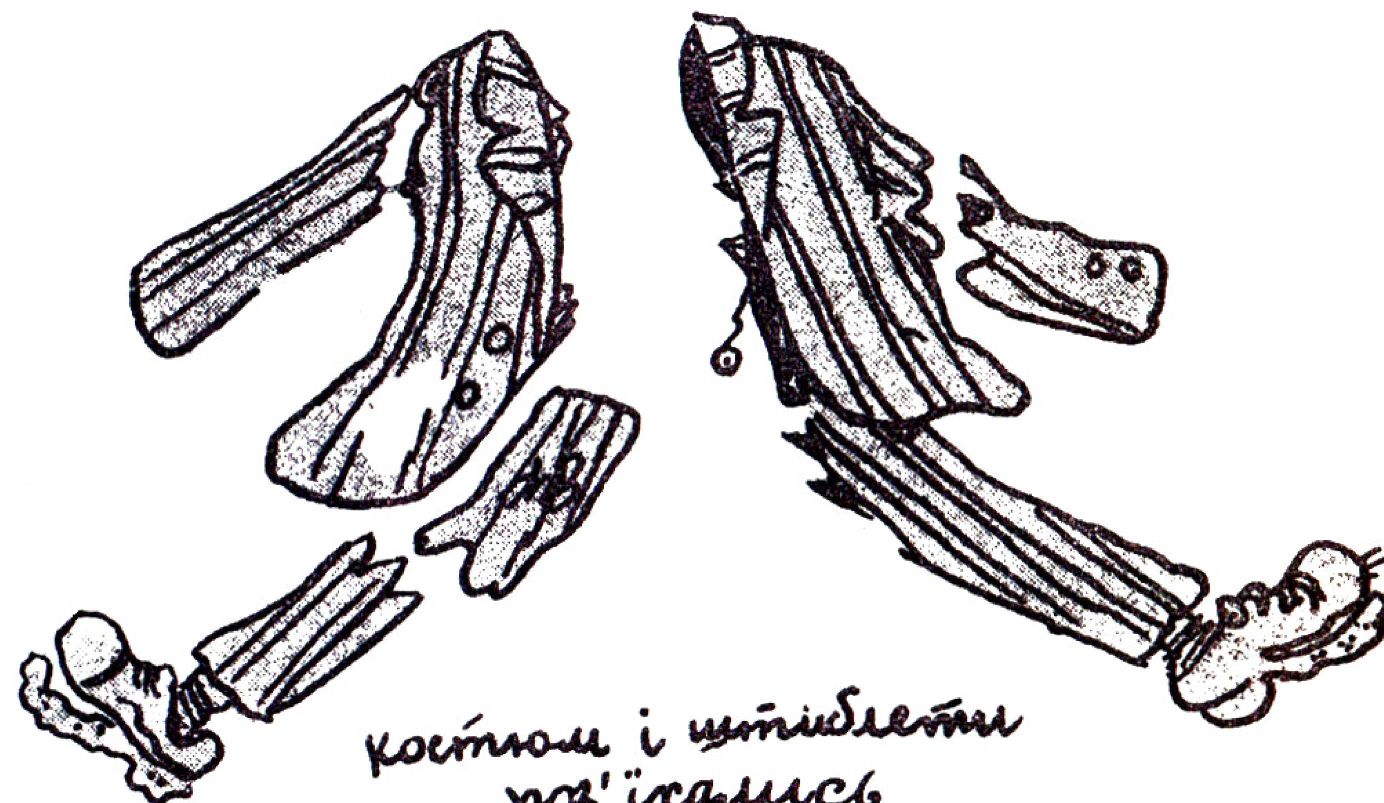
Кузя купив собі закордонні костюм, сорочку, штиблети, галстук.



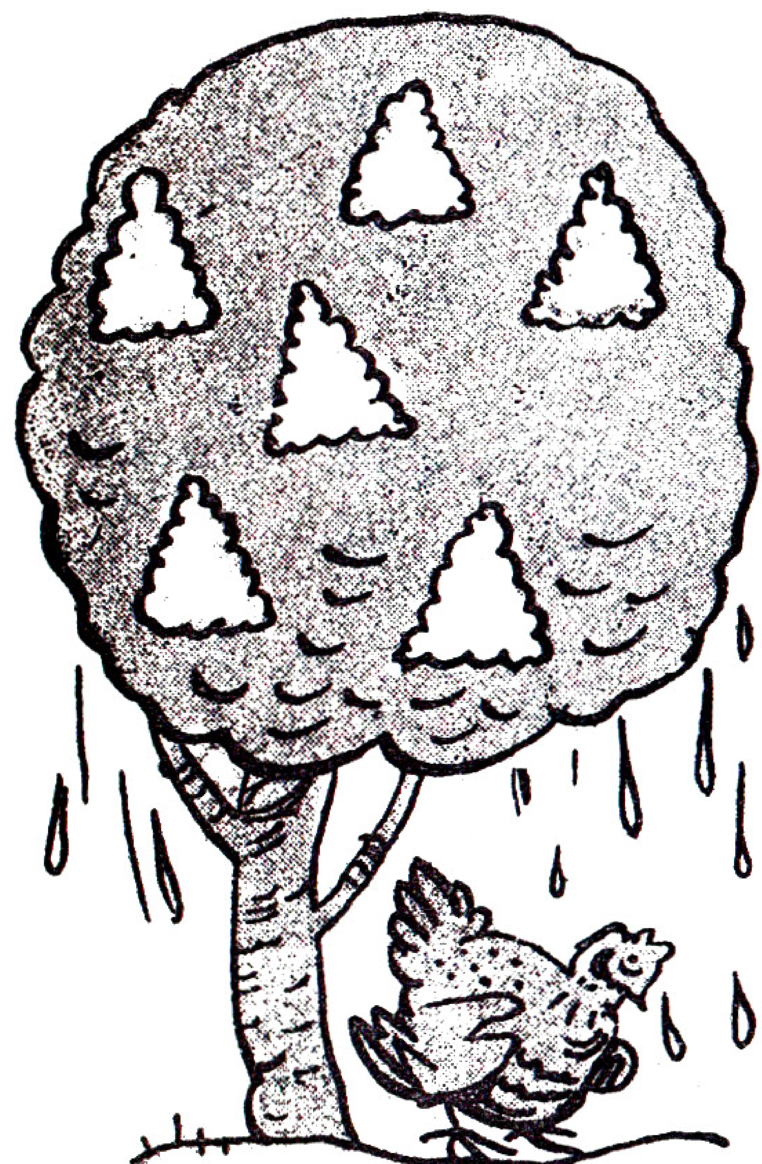
У вихідний день Кузя пішов на прогулянку в новому вбранні, і виглядав, як гусак.



полив дощ, наче з відра



костюм і штиблети роз'їхались

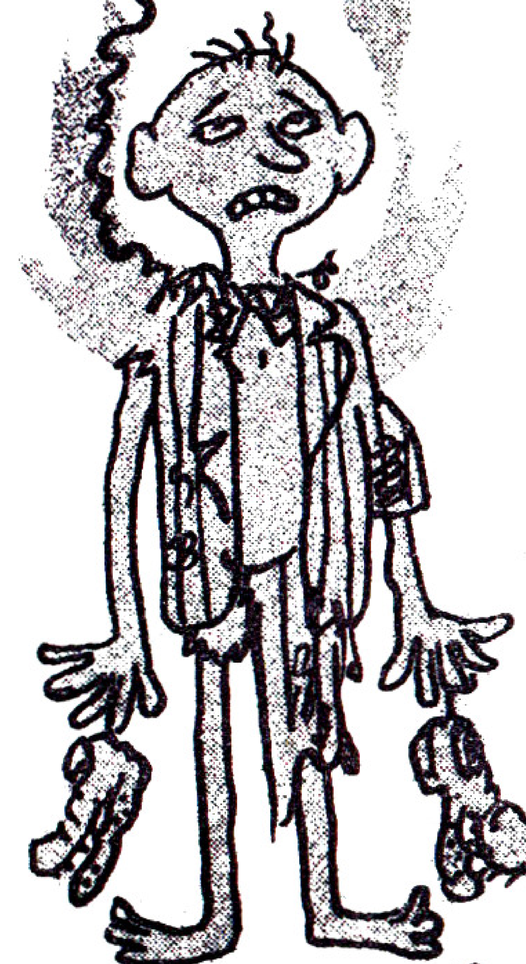


Кузя стояв під каштаном, як мокра курка.

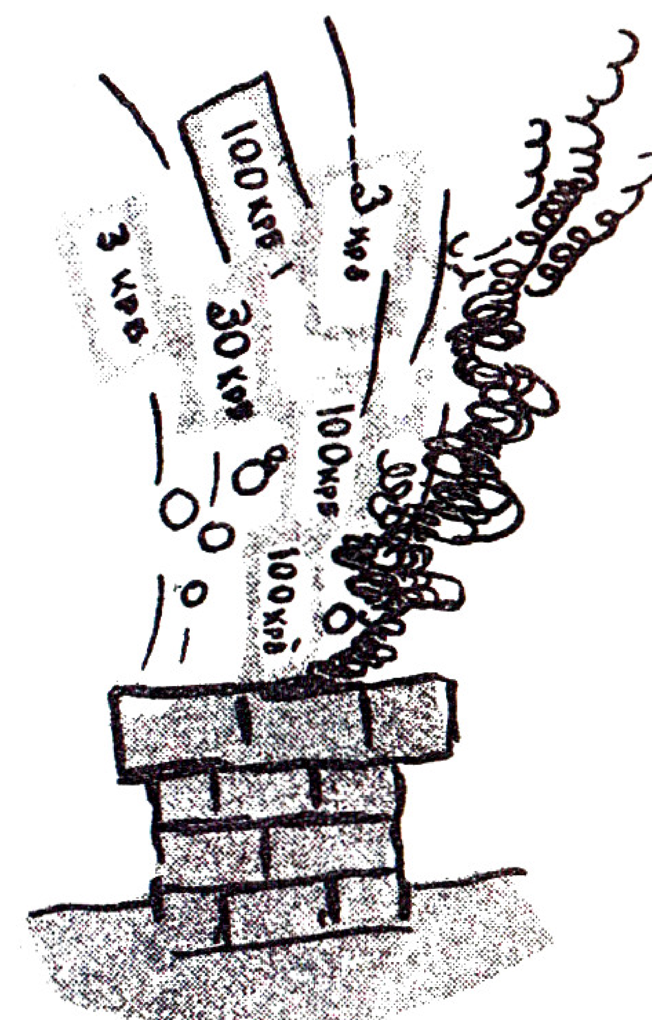


прохожі падали від реготу,





а Кузя горів від сорому.



Кузеві гроші полетіли в трубу.

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ КОСАРІ

Трави цього року в колгоспі «Нова путь» розрослися знаменито: і природні сіножаті вкрито травою аж по пояс посіяла артіль і клевер, і з вівсом вику...

Коли дехто з стариків намагався довести голові колгоспу, що пора б уже, мовляв, і за коси, голова одмахувався:

— Встигнемо з козами на торг!

— Та воно-то, може, й устигнемо, — напирали старики, — та краще ж як учасно, в час саме цвітіння, скосити, сіно ж тоді яке запашне та їстівне, а як воно перестоїть, не сіно воно тоді, а цурупалки! Скотина ним давиться!

— Ат! — сердився голова.—Що я того сам не знаю, чи що? Знаю! А он мені буряки, он мені озимину та ярину полоти, он мені город, он мені до жнив готуватися! Ділов скільки! Всього одразу не вхопиш!

— Та воно-то так, — не вщухали старики. — А сіножать справа не остання! Бачили, як цієї зими скотина хиталася! А деяких коней не сіно, а попруги врятували! Чи мо' й на цю зиму на попруги надієтесь, товаришу голово?!

— А я кажу: встигнемо! І не приставайте! Сам знаю!

А старики своєї:

—Та не в сіні тільки справа, щоб ви, товаришу голово, знали! А он на болотах та по березі річки осока та молодий очерет. Засилосувати б його оце, доки в ньому соки бродять!

— Встигнемо і з силосом! Гичку бурякову засилосуємо та картоплиння! От і силос буде!

— Так то ж пізній силос! Це дуже буде добре, як зробимо! Та не слід зневажати й ранній, весняний силос: молоду осоку, очерет, ба навіть і галузки з дерев—весняні, молоденькі, соковиті!

— Та не приставайте, прошу я вас, до мене! — гнівався голова. — І що воно ото, їй-право, затвердили, як ті папуги: сіно та силос, сіно та силос! Буде сіно, буде й силос!

* * *

Якось воно так вийшло, що сильно дуже заніколилося колгоспові «Нова путь»...

І колгоспові заніколилося і його голові правління...

Одцвіли трави, а коси на луках не дзвонять...

Погрубішала осока, повикидав китиці очерет...

— Як у вас з косовицею? — подзвонили з райвиконкому. — Закінчили вже?

— І ти, бий тебе сила божа! — підскочив голова. — Давай, скликай бригадирів! Завтра на сіно! Чи трава вже цвіте?

— Одцвіла вже, товаришу голово! Вже дерев'яніє!

— І коли ж вона встигла!? Ну, що ж це таке! Ну, ділов тих, ділов!..

* * *

На другий день почала «Нова путь» косовицю...

Увечері стомлений голова прийшов додому. Повечеряв голова, ліг та й каже дружині:

— А ввімкни-но радіо! Що воно там передають!

Дружина ввімкнула радіо. А з репродуктора як гримне:

«Накосили скирту сіна,
Прийшла коза та й поїла...»

— Висіпни! — крикнув голова. — Зараз же мені висіпни оте радіо! Чорти батька зна що співають! Тільки спати заважають...

— Чого ти? — дружина до нього. — Пісня не погана!

— Не погана? Дуже ти на піснях розумієшся?! Не погана?! Що воно сто співає: «Прийшла коза та й поїла..»? А я хіба винуватий, що сінокосилка поламалася?! Одремонтували, називається?! «Коза-коза»! Сам він коза!

— Хто?! Чого ти нервуєшся?! Хто «коза»?

— Отой, хто співає! «Коза-коза»! — не вгамовувався голова...

Так з «козою» на устах і задрімав...

Раптом схопився:

— А чого-то корови так у корівнику розревлися! А поклич-но мені сторожа!

Прибіг сторож.

— Чого корови ревуть?

— А я хіба знаю! Як тільки ввімкнули в корівнику радіо, бугай перший заревів:

— Це, — реве, — про наш колгосп співають!—А вони за бугаєм усі в рев!

— Висмикни радіо! Хай худоба відпочиває! Співають! Худобі спокою не дають!

Остап ВИШНЯ

ПОРТРЕТ ПАЦИФІСТА

Мал. з польського журналу «Шпількі».



Думайте, читайте...

Перед нами «Основний варіант тексту переказу з української мови для перевідних іспитів у VI класі семирічних та середніх шкіл на 1946—1947 навчальний рік. (Для шкіл з російською мовою викладання)». Текст розіслано Вінницьким обласним відділом народної освіти. Назва: «Як Василько врятував брата».

Складачі цього тексту збагатили нашу мову такими мовно-стилістичними досягненнями:

«Кочегари любили цього моторного хлопчика, який швидко **завоював мистецтво кочегарного діла».**

«...знайшов собі зручну лазівку, через яку пробирався в котельню, **минаючи всіх придверних контролерів».**

«...спускався до вигрібної ями, куди відкидали відпрацьований вугільний шлак. Потім по залізній бальці добирався до вугільної ями...»

Крім цих рекомендованих стилістичних перлів, складачі тексту запевняють учнів VI класу, що епізод, викладений у переказі, де Василько урятував свого брата Андрія Птаху, взято з роману М. Островського «Як гартувалася сталь».

Досі ми разом з учнями VI класу були глибоко впевнені, що Василько і Андрій Птаха — герої роману Островського «Народжені бурею».

А виявляється — ні!..

М. ПАНАСЮК

РЕПЕРТУАРНИЙ ЧОРТОПОЛОХ

Понад півтора роки артист Одеської естради Азроян потішав публіку такими куплетами:

**Прилетели птички-мышки,
Стали клевать мои кишки.
Пригласил я докторов,
Не собрать никак кишков.**

* * *

В репертуарній скарбниці тієї ж таки естради виявлено ще й такі «перлини»:

**Ах, Одесса, ах, Одесса,
Без тебя нет в жизни интереса.**

Максим РИЛЬСЬКИЙ

Тобі, демократе-мосьпане!

(Розділ із поеми «Весняні води»)

Сер, містер, мосьє, кавалере, джентльмен,
Мій пане чи навіть мосьпане!
Тобі не до серця у наших знамен
Цей колір, занадто багряний.

Та колір, звичайно, пробачив би ти
Близьким чи далеким сусідам.
Досадно, я знаю, що ми в наймити
До тебе не йшли і не підем.

В комфорті та сервісі ти перейшов
Найвищу межу ідеальну,
Це ти ж бо рецепта робити знайшов
Найкращу резину жувальну!

Таких зубочисток немає у нас
Та й виробів з тої ж резини,
І наші міледі не раз без окрас
Свій подвиг вершать безупинний.

Щоб словом, як крамом дрібним, торгувать,
Свободу ти маєш для друку,
Ти куриш гавану,— а поруч лежать
Твої безробітні на бруку.

Від статуї Вольності падає тінь
На синь з усіма кораблями,
Та негра, як звіра між дебрів-пустинь,
Цькуєш ти дебелими псами.

Ти нам співчуваєш: нелегко, мовляв,
Нам гоїти рану по рані...
А сам, щоб тебе конкурент не догнав,
Пшеницю гноїш в океані.

Згадаю одверто тобі при кінці:
В той час, як жував ти резину,
Стояли насмерть більшовицькі бійці —
І силу побили звірину.

Ти всі континенти зажерти б хотів
І випити всі океани,—
Занадто! Щоб часом живіт не болів
Тобі, демократе-мосьпане!

ГОЛОВИ І П'ЯТИ

Є таке популярне оповідання про одного персидського правителя і про п'ять його підданих.

Помітив правитель, що населення курить опіум, підриває таким чином своє здоров'я, а, головне, погано платить податки.

Покликав він міністрів, обміркував питання. Було вирішено висікти по п'ятах власників курилень опіуму.

Директиву послали на місця. Поліція почала ловити власників опіумокурилень і бити їх по п'ятах. Крім тих, розуміється, хто давав поліції хороший бакшиш. Від цього поліцаї стали ще товстішими, а населення і далі курило опіум.

Знову скликав правитель міністрів, знову обміркував питання, після чого на місця була спущена нова директива: бити по п'ятах тих, хто курить опіум!

Поліцаї почали працювати, як на пожежі. Їх кишені розпухли від бакшишу, як п'яти тих, хто не платив бакшишу. А куріння опіуму набрало ще загрозливіших розмірів.

Третя директива вимагала: бити по п'ятах купців, які привозять в країну опіум.

Ще більше розтовстіли поліцаї, а куріння опіуму тривало.

Зажурився правитель і вирішив покликати до себе мудрого старця, порадитись з ним.

Довго думав мудрець і сказав, нарешті:

— Не по тих п'ятах б'єш, дорогий правитель, хай продовжить аллах дні твої! Накажи краще бити поліцаїв по п'ятах. Бий до тих пір, поки не припиниться куріння опіуму. Тоді буде толк.

Зробив правитель так, як порадив мудрець, і—о чудо! — куріння опіуму зразу ж припинилось.

* * *

Так помилився колись персидський правитель в питанні про п'яти. А ось в американській зоні окупації Німеччини трапився інший випадок: там переплутали не п'яти, а голови.

Деякі американські правителі глибоко замислились над питанням: — чому так багато гітлерівців ще й понині існує серед німців в американській зоні.

Послали директиву;

— Обслідувати німецькі голови і вияснити, де в тих головах сидить мікроб гітлеризму.

Психолог Гарвардського університету Дональд Макгренеңг опрацював психологічний запитальник для обстеження німців.

В Німеччину поїхали цілі бригади американських дослідників. Були створені спеціальні табори для наукових спостережень і дослідження німецьких мізків. Один такий табір був відкритий в Гессені. Другий — в горах Баварії. Третій табір був відкритий для обстеження антифашистів. Четвертий табір влаштували під Гамбургом — для німецьких дітей, щоб точно визначити, з якого віку починає червоточити мікроб гітлеризму.

Американські вчені вимірювали німецькі черепи, влаштовували тести (психологічні дослідження) за методом Дональда Макгренеңга. Спостерігали за дітьми, як за піддослідними кроликами.

А мікроба гітлеризму так і не виявили.

Одні психологи прийшли до висновку:

— Винувата німецька школа!

Другі:

— Ні, винуватий німецький домашній побут!

Треті:

— Ні, винувата німецька церква.

Поки психологи проводили дослідження, число гітлерівців в американській зоні не зменшувалось, а збільшувалось, як збільшувалась колись кількість курців опіуму серед підданих персидського правителя.

* * *

Якщо б аллах продовжив досі дні вищезгаданого персидського мудреця і якщо б американські правителі звернулись до нього за порадою, то почули б вони у відповідь:

— Клянуся бородою пророка, не в тих головах шукаєте! Пошукайте краще в головах тих американських візирів і емірів, що амністують одразу по мільйону гітлерівців, призначають запеклих гестапівців начальниками поліції, що залишають землю в руках юнкерів, а табори для есесівців перетворюють на райські куточки! А ще краще — без всяких психологічних тестів треба бити по п'ятах власників цих голів до тих пір, поки вони не згадають про рішення союзних держав викоренити гітлеризм!

Марко ЛОСЬ

ВОРОГ КАНЦЕЛЯРЩИНИ

Мал. С. Самума



— Вчора Филимон Сергійович зняв з роботи Гавриленка, як рвача і симулянта, а сьогодні підписав найкращу характеристику на нього.

— Филимон Сергійович так не терпить канцелярщини, що підписує папери, не читаючи їх.

„Відділ холостих пробігів...“

Довелось мені недавно добиратися з міста Бобринець до м. Кіровограда.

Знайшов автобусну станцію облавтотресту. Став у чергу. Заплатив 20 карбованців, одержав голубенький квиток № 676 і читаю на ньому: «Кировоградский облавтотрест. Отдел холостых пробегов серии «А». Нічого не доберу: чого воно зветься «холостих» та ще й серии «А»? Спитав якусь жінку.

— Узнаєте, — каже, — ось за Бобринець виїдемо...

І справді, від'їхали кілометрів зо три, і «Студебекер» УБ-62-56 зупинився.

Виходить з кабіни шофер, підбиває кашкет на потилицю і каже:

— І так, дорогі мої пасажири, хто хоче бути в Кіровограді і не хоче залишатись отут у степу, той... гони по 15 карбованців.

— Ми ж заплатили! У нас квитки!

— Ваші квитки — то «ліпа», — відрізав шофер, — доки в мене колесо крутиться, я не хочу робити холостих пробігів.

І тут я зрозумів усе. Серія «А» — це те, що залишилось у бобринецького касира, а нових 15 карбованців мусиш давати на серію «К» («калим») для шофера. «Отдел холостых пробегов» у Кіровоградському облавтотресті, мабуть, тому так і зветься, що пробіги машин часто бувають «холостими» для державної каси.

О. ПИЛИПЕНКО

Мал. М. Огнівцева



ХАПУНЕЦЬ У ЗООПАРКУ

— Добре, тюленю, як тільки що, — кінці в воду.

Казка про законтрактованого бичка

Жив собі та був собі бичок. Коли бичок став більшеньким, його законтрактував колгосп села Митченки Батуринського району, Чернігівської області, для тваринницької ферми. Власникові бичка — колгоспнику П. Короставшовцю в правлінні сказали: наприкінці року одержите гроші.

Прийшов кінець року. Пішов Павло Короставшовець до правління колгоспу одержати гроші, але замість грошей одержав відповідь:

— Ваш бичок у списках не значиться. Якщо ви справді колись приводили його, то шукайте винного.

Пішов П. Короставшовець шукати винного, але не знайшов. Тоді він подав позов у суд. Суд присудив, щоб правління колгоспу заплатило Короставшовцю 1000 крб. Подало тоді правління в свою чергу позов до суду на колишнього зав. фермою Полішка. Суд Полішка за винного не визнав і порадив правлінню: «Шукайте винного».

Почало правління шукати винного. Вирішено було віддати до суду зав. фермою Левченка. І його суд виправдав, а правлінню запропонував: «Шукайте винного».

Минає вже другий рік. П. Короставшовець грошей досі не одержав. Сумна казка про законтрактованого бичка триває.

Київ Перцю

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Довелось мені наприкінці минулого року звернутись за послугою до проскурівської протезної майстерні. Оглянули там мій протез, взяли його в ремонт. Документально оформили роботу і тут же мені запропонували:

— Розпишіться в одержанні.

Я здивувався, але майстер мене заспокоїв:

— Бачите, скільки лежить протезів — всі здані на ремонт. І кожний, хто здав, вже розписався в одержанні. Так буде швидше.

Що ж, розписався і я. І поїхав.

Чекаю на свій протез місяць, другий, вже і четвертий минув. Нарешті, діждався. Глянув — і очам не вірю: яким був мій протез, таким і повернувся до мене.

Звернувся я до майстерні, мені відповіли:

— Ви ж сами ще торік розписались в одержанні відремонтованого протезу. Бачили очі...

Очі мої, дорогий Перче, всяке бачили. Але таких нахабних окозамилювачів, як в проскурівській протезній майстерні, їм доводиться бачити вперше.

І. МАРТИНЕНКО,
інвалід Вітчизняної війни.

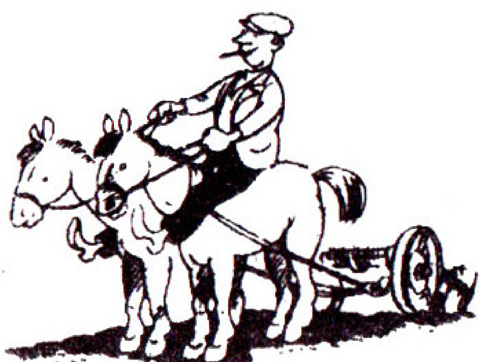


ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Скажу одверто: твій «витяг з дошки пошани», наведений в № 1 журналу за цей рік, блідне перед дошкою пошани, що висить на дверях кабінету директора Рахальського м'ясорадгоспу, Житомирської області. Більше половини дошки займає величезний портрет директора радгоспу т. Римарчука. Його оточують трохи менші портрети головного агронома, головного зоотехніка, парторга, голови робіткому. Далі, на візитних фото, головний бухгалтер очолює начальство, рангом нижче: зав. дільниць, зав. майстерень тощо.

Хто б порадив т. Римарчуку перейменувати дошку пошани на «показник шановного начальства», а парторгові й голові робіткому завести справжню дошку пошани, бо теперішня «дошка-показник» годиться хіба тільки для того, щоб вшанувати її в «Перці».

В. ЯСТРУБЕЦЬКИЙ,
інженер-землевпорядник Міністерства радгоспів УРСР.



ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Ми, вчителі Некрасівської неповної середньої школи, просимо тебе допомогти приборкати наші коні. Ми купили їх гуртом, щоб обробляти свої та шкільний городи. А вони, кляті, просто від рук одбилися. Під керівництвом директора школи т. Поліщука наші коні працюють десь у селі на приватних городах по 20—30 крб. за сотку. Коли приборкуватимеш коні, приборкай уже, за одним заходом, і т. Поліщука. Йому, бач, мало того, що цієї весни наші коні заробили йому 2.500 крб. Він ще нахваляється звернути нам голови за те, що ми пред'являємо свої права на власні коні. Крім того, Поліщукові не подобається, що ми повідомили декуди про те, що він привласнив відпускні гроші вчительки Монастиревської. Приборкай, Перче, т. Поліщука, бо чи зверне він нам голови, чи ні, а собі обов'язково зверне. Жалько людину!

ГРУПА ВЧИТЕЛІВ
Вінницька область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

З комори Дулицького колгоспу ім. Кірова зникли 11 центнерів хліба, 28 кілограмів цукру та інші продукти. Зникли вони не зразу, а протягом отих 7 місяців, коли в нас був головою артілі Гаган Г. К.

— Правильно, — каже Гаган, — зникли. Я їх сам і взяв оті кілограми. Визнаю, незаконно взяв. І хоч я тепер головую вже в Михайлівському колгоспі ім. 12-річчя Жовтня, але про незаконно взяте пам'ятаю.

Не покладаючись на пам'ять Гагана, йому було вручено витяг з рішення загальних зборів про негайне повернення незаконно взятих продуктів. Такий же витяг було надіслано райпрокуророві.

Районні організації, що перевіряли наслідки плодотворної діяльності Гагана в нашому колгоспі, теж підтвердили, що він незаконно взяв згадані вище продукти.

Отже, незаконність визнає сам Гаган. Визнає незаконність і райпрокурор. Визнають незаконність й авторитетні райорганізації. Залишається небагато, щоб Гаган повернув борг, тобто, щоб восторжествувала законність. А вона чомусь і досі ще не торжествує.

П. ЛИСЕНКО,
рахівник артілі ім. Кірова.

В.-Половецький район, Київської області.



●

«ПЕРЕЦЬ» ДОПОМІГ

До «Перця» надійшов лист про неправильне, ліберальне ставлення до оцінок знань учнів 5 та 6 класів під час іспитів в Краснопільській середній школі (Сумська область).

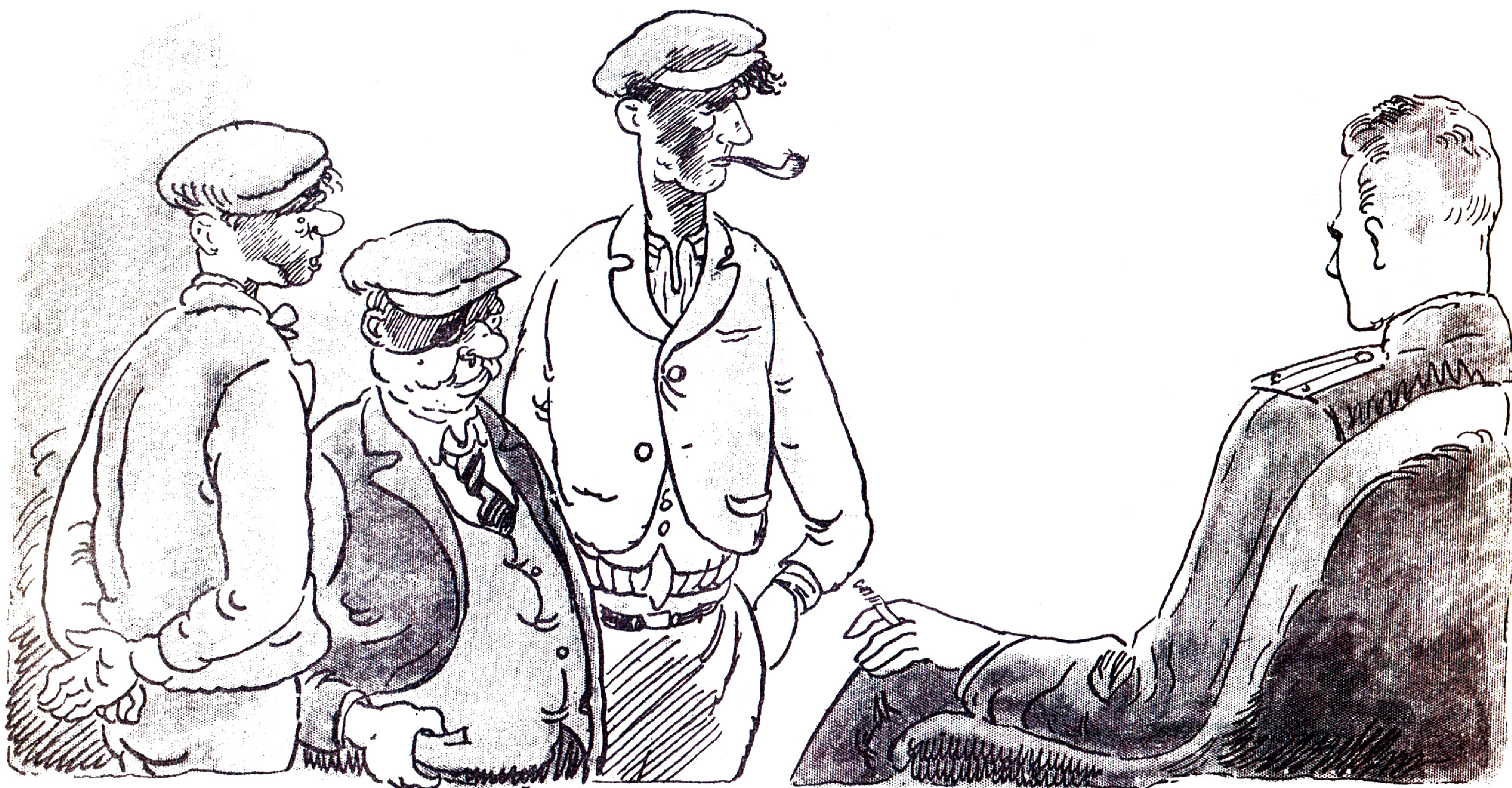
Краснопільський райвідділ народної освіти повідомив редакцію, що при перевірці факти підтвердилися. Директорові школи т. В. Фурсову оголошено **сувору догану з попередженням.**

Перед облВНО порушено клопотання **про зняття з роботи завідувача навчальної частини т. Ф. Рогаль.**

Мал. Бе-Ша

Радянський офіцер, підполковник Лукстс відвідав табір ЮНРРА в м. Деггендорф. На розмову з ним з'явилося 25 чоловік: виявилося, що всі вони — переодягнені поліцаї табору.





ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (118) (на укр. языке). Підписано до друку 26.VI. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 01194 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1719 Тираж 50.000.